

זמן שמחתנו בקשר שלנו עם הקב"ה!

אנו מתכוננים לקראת חג הסוכות, מתכוננים להיכנס לחיבוק האלוקי, כדברי האר"י, להיות צפונים בצל השכינה – כי יצפנני בסוכו – הסוכה היא מקום השראת השכינה, לא לחינם למדו חז"ל את הגובה של הסוכה על פי הדעה המרכזית מכנפי הכרובים שהיו סוככים בכנפיהם על הכפורת, כי הסוכה היא הביטוי של האהבה הגדולה ביננו לבין הקב"ה, והכרובים שהיו הביטוי לאהבת העצומה בין הקב"ה לעם ישראל כדברי הגמרא: אמר רב קטינא בשעה שהיו ישראל עולין לרגל מגלילן להם את הפרוכת ומראין להם את הכרובים שהיו מעורים זה בזה ואומרים להן ראו חייבתכם לפני המקום כחיבת זכר ונקבה. מכאן השמחה הגדולה והמופלאה של חג הסוכות, כי זוכים להיות ב'צילא דמהימנותא', בצל האמונה – בצל השכינה.

כמה אנו זקוקים השנה לחיבוק האלוקי הזה!

אהבה אמת, היא הדדית, ובאמת גם בסוכות אפשר לומר שהקב"ה מגלה את אהבתו אלינו ואנו מגלים את האהבה אליו:

הצד האלוקי, הוא שהקב"ה משגיח עלינו ובמשך דורות נוכח כל הניסיונות לפגוע בעם ישראל 'מגן אברהם', ועוזר לנו לראות ולחוש, איך הוא כל הזמן איתנו, התחושה העמוקה שהקב"ה חופף ומשגיח על עולמו ככלל, ועל עם קרובו בפרט, ממלאת אותנו.

היציאה אל בית הארעי, מפנימה בנו את התחושה, שחיינו תלויים בידיו אנו ארעיים, כל שהותנו בעולם היא ארעית, אבל איננו יוצאים סתם לבית ארעי, אלא לבית ה', לכן מחד קיומנו הפיזי הוא ארעי, אך הקיום האמיתי שלנו הוא נצחי, ועצם חיינו מחוברים אל הנצח, ביציאה מביתנו הפיזי, אנו נענים להזמנה האלוקית לבוא לבית ה'. אך ביציאה לסוכה אנו גם מביעים את האהבה העצומה שלנו לקב"ה, אנו מזכירים לקב"ה את חסד נעורינו: ...זכרתי לך חסד נעורייך אהבת כלולתיך לכתך אחרי במדבר בארץ לא זרועה.

כפי שכותב רבינו בחיי, בהסבירו מדוע עלינו לעשות זכר לסוכות אם הם היו סוכות ממש:

דעת האומר סוכות ממש עשו להם, מפני זה נצטוונו לעשות סוכות דוגמתן, כדי שיתגלה ויתפרסם מתוך מצוות הסוכה גודל מעלתן של ישראל במדבר. שהיו הולכים עם כובד האנשים והנשים והטף במקום ההוא, אשר אין בטבע האדם לחיות בו והוא שהעיד הכתוב 'ארץ ציה ושממה, לא מקום זרע ותאנה וגפן'.

אך חסד נעורינו לא היה מאורע חד פעמי, במשך דורות, אנו מוסרים את נפשנו באמונה ובנאמנות לקב"ה, יוצאים לבתי ארעי, מסככים את קיומנו החומרי מתוך אהבה גדולה לקב"ה.

הרב אבישי מזרחי, מעלה שסוכות הוא סוג של השלמה ליום הכיפורים, ביום הכיפורים עמדנו לפני ה', והכינו על חטא שוב ושוב. אשמנו. בגדנו. גזלנו. על חטא שחטאנו ועל חטאים שחטאנו, האגרוף מכה על החזה והלב מתבקע מבושה וכאב.

אמנם בניגוד לכל משפט אזרחי אחר לא ניסינו לרגע לספר על עצמנו גם משהו טוב, בכל זאת אם ישמע אדון-כל גם על המצוות שעשינו במרוצת השנה, על החסד וכיבוד ההורים, על תורה ותפילה על ששמרנו מצוותיו והקפדנו על קלות וחמורות, אולי ירחם. מדוע לא הצגנו לפניו גם את זכויותינו? שופט בשר ודם ודאי היה מתרשם מעשייתנו הברוכה ובטיעונים לעונש היה ממתיק את גזר הדין. מדוע לא תיקנו חכמים לספר את מעשינו הטובים? דומה כי חג הסוכות בא להשלים את החלק הזה במשפט. בסוכות אנו מזכירים לריבוננו של עולם את אהבת כלולותינו, את לכתנו אחריו במדבר בארץ לא זרועה. אחרי שהודינו לו בשיר והלל על צאתנו ממצריים (פסח) ועל שנתן לנו תורתו (שבועות) אנו מזכירים לו שגם אנחנו עמדנו בתנאי ההתקשרות, גם אנחנו התמסרנו אליו עד אין קץ. איננו רק חוטאים ופושעים, אלא גם יכולים לעמוד בגאון, זקופים כלולב, ולספר ששילמנו ועודנו משלמים מחיר כבד על אהבתנו אליו. בסוכות אנו מבקשים לספר את גודל מעלתנו ואת האהבה היוקדת שבוערת בנו. אנחנו מרשים לעצמנו לטפוח עצמאית על השכם ואולי בשל כך אנחנו גם מכרכרים בכל עוז בחג הסוכות ומוצפים משמחה, הלב מתרחב וזורח כאתרוג זהוב, מהודר, בסוכות אנחנו מבקשים לנער את אבק הדרכים והחטאים, הנפילות והכישלונות, לדבר על הטוב בפשטות ולשמוח במי שאנחנו ויותר מזה בחיבור העמוק האוהב, השלו והבטוח שיש לנו עם ידיד נפשו ואהובנו לעד, משוש חיינו וגעגועינו.

אנו אומרים לקב"ה רק רצינו להזכיר לך (ולנו), ריבוננו של עולם, בין ענפי הסכך וריחות ההדס, שעודנו אוהבים ומאמינים גדולים. הלכנו אחריו ארבעים שנה בעיניים כלות, לזהטות, בארץ לא זרועה. גם כשפקפקנו, גם כשנסתפקנו, גם כשהתגעגענו לשומים ולבצלים ממצרים תמיד הסתנוורנו מאהבה אליך, צעדנו אחריו באש ובמים תחת סוכות עראיות, בארץ ציה ושממה.

גם בחלוף שנות גלות ויסורי אין קץ עודנו אוהבים ומשלמים יום יום מחיר כבד על אהבתנו.

סוכות הוא החג שלנו, הוא מספר על החלק שלנו ברומן המיוסר והמצמיח שרקמנו איתך.

ויש וידוי אחר לומר בחג הסוכות:

נִשְׁאִין אֲנוּ מֵעַמִּידֵי פָּנִים אֲוֵ עֲבֹדָתִים גְּמוּרִים לֹמַר לְפָנֶיךָ רְשָׁעִים אֲנַחְנוּ וְלֹא צַדִּיקִנוּ. אֲבָל צַדִּיקֵנוּ אֲנַחְנוּ וְאַבֹּתֵינוּ. אֶהְבֵּנוּ. בְּטַחְנוּ. גְּמַלְנוּ חֶסֶד. דִּבְרָנוּ טוֹב. הֶעֱצַמְנוּ. וְתָרְנוּ. זָכִינוּ. חָמַלְנוּ. טִהַרְנוּ. יָצַרְנוּ. כִּבְדְּנוּ הוֹרִים וּמוֹרִים. לְמַדְנוּ. מָחַלְנוּ. נִצַּחְנוּ אֶת יִצְרָנוּ הָרַע. סָלַחְנוּ. עוֹרְנוּ. פָּעַלְנוּ טוֹב. צִיתְנוּ. קָרָאנוּ בְּכָל יֵל. רָצִינוּ לְהִיטִיב. שִׁבְחָנוּ. תְּמִימִים וְיִשְׁרִים הָייְנוּ.

נִשְׁמְרָנוּ מִצְוֹתֶיךָ וְנִשְׁוָה לָנוּ וְעַדִּין שְׂמֵחִים בְּבַחֲרִיתְנוּ.

כך בכל שנה ושנה ובשנה זו, כותב הרב אייל ורד אנו אומרים:

אנא ה' אלוקינו ואלוקי אבותינו. תבוא לפניך תפילותינו. ואל תתעלם מתחינתנו.
שאלנו אנחנו עזי פנים וקשי עורף לומר לפניך צדיקים אנחנו ולא חטאנו.
אבל נלחמנו. התמסרנו. רצנו בלי שקראו לנו. אנחנו. אבותינו. ילדינו. נשותינו ואנשי ביתנו.
אהבנו. בטחנו. גיברנו עצמנו. דבקנו. הצלנו. הסתערנו. ויתרנו על חגים. מועדים. שבתות וזמן משפחה.
זיוודנו. חימשנו. חתמנו. טיפלנו בטנקים. ייחדנו עצמנו למלחמה. כבשנו. כאבנו. לחמנו. מוטטנו. נהרגנו.
נפצענו. נקטעו ידינו. ורגלינו. סמכנו אחד על השני. סובבנו סבב רביעי. סחבנו פצועים. עודדנו. פשטנו. פוצצנו.
ציוותנו. צעקנו אחרי. קדימה הסתער. קיווינו. קברנו. קראנו. ריפאנו את אחינו הפצועים. רדפנו ולא שבנו עד כלותם.
שלחנו את ילדינו. שילחנו את עצמנו. שברנו את ליבנו. שאגנו. תמכנו. תרמנו. הכול. מדם ועד שרוך נעל. תקפנו.
תפילות רבות התפללנו.
ואת כולם אלוה סליחות - זכור לנו. רשום לנו. חתום לנו.
שנזכה בחג הזה, לחוש ולשמוח באהבה הגדולה בין ישראל לקב"ה! – ונתפלל לקב"ה: הודע שיש לך אהובים
בעולמך!